

βεβαιουσύννη ἡ, ΣΣκίπ. Ἀπέθαντ. 34.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βέβαιος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Βεβαιότης: Ποίημ.

Καὶ μὲ φωνὴν ἄτρεμη καὶ ἡρεμη | ποῦ φανερώνει βεβαιουσύννη
 ὅς τὸ ρώτημά της ἀποκρίνουμαι | πρόθυμα καὶ μὲ καλωσύνη.

βεβαιότητα ἡ, λόγ. σύνηθ. βιβαιότητα Στερελλ.

(Ἄμφ.) βεβαιότη ΓΞενοπ. Ἀφροδ. 216 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βεβαιότης.

Πεποιθήσεις, πίστις εἰς τι ἐνθ' ἄν. : Μιλῶ - ὑποστηρίζω
 καὶ μὲ βεβαιότητα σύνηθ. Σιγὰ σιγὰ ἡ ὑποψία του ἐγίνε σχε-
 δὸν βεβαιότη ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν.

βεβαιώνω κοιν. βιβιών-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) βε-
 βιώνω Κρήτ. (Κίσ. Σέλιγ.) Κῶς Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βεβαιῶ.

Καθιστῶ τι βέβαιον, πιστοποιῶ ἐνθ' ἄν. : Βεβαιώνω τὴν
 ἀλήθεια. Αὐτὸ μπορῶ - δὲ μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω. Σὲ βε-
 βαιώνω πῶς εἶναι. Οἱ μάρτυρες βεβαιώνουν τὰ λεγόμενά
 του. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀλήθεια.

βεβές ὁ, Σκῦρ.

Λέξις πεποιημένη.

Τραυλός: Ἔναι βεβές τοαὶ δὲ δὲ καταλαβαίνουν τί λέει.

βεγγέρα ἡ, σύνηθ. βεγέρα Ἀνδρ. Θήρ. Κύθηρ.
 Κύνθ. Νάξ. (Κινίδ. κ.ά.) Πάρ. Σῦρ. βιγγέρα βόρ. ἰδιώμ.
 βιγέρα Θράκ. (Αἰν.) βετζέρα Ἀνδρ. Πάρ. (Λεῦκ.) φε-
 γέρα Θήρ. φιγγέρα Σκόπ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *veggheria*. Τὸ φεγγέρα κατ' ἐπίδρα-
 σιν τοῦ ρ. φέγγω.

Νυκτερινὴ συγκέντρωσις κατ' οἶκον πρὸς συνομιλίαν
 ἢ συνεργασίαν, ἐσπερὶς ἐνθ' ἄν. : Πάω ὅς τοῦ δεῖνα γιὰ βεγ-
 γέρα. Ἔλα νὰ κάνουμε βεγγέρα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπε-
 ρίδα 1, ἔτι δὲ βεγγερίτσα, ἐσπεροκάθισμα, νυχτέρι.

βεγγεράρω ἀμάρτ. βεγεράρω Κέως Κύθηρ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βεγγέρα.

Λαμβάνω μέρος εἰς βεγγέραν, ἤτοι ἐσπερινὴν κατ' οἶκον
 συγκέντρωσιν. Συνών. ἀποσπερίζω, βεγγερίζω,
 νυχτερεύω.

βεγγερίζω Λεξ. Περίδ. Βλαστ. βεγερίζω Νάξ. (Ἀ-
 πύρανθ. Γλυναδ. Κινίδ. κ.ά.) βετζερίζω Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βεγγέρα.

Βεγγεράρω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Πάμε νὰ βεγερίσωμενε
 Κινίδ. Πάνε ὅς τὸ σπῖτι δου νὰ βεγερίσουσι Ἀπύρανθ.

βεγγέρισμα τό, ἀμάρτ. βεγέρισμα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. βεγγερίζω.

Τὸ νὰ δίδῃ τις ἐσπερίδα εἰς τὴν οἰκίαν του.

βεγγεριστής ὁ, ἀμάρτ. βεγεριστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βεγγερίζω.

Νυκτερινὸς ἐπισκέπτης: Ὅ,τι κ' εἶχα σκοπὸ νὰ πέσω
 μὲ δούχαι βεγεριστᾶδες.

βεγγερίτσα ἡ, ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 153.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βεγγέρα καὶ τῆς καταλ. -ίτσα κατὰ
 τύπ. ὑποκορ.

Βεγγέρα, ὁ ἰδ. : Πήγαινε ὅς τὰ θέατρα, ὅς τοῖς βεγγερί-
 τσαι, καλνοῦσε καὶ τὴν καλνούσανε.

βεδοῦρα ἡ, βέδρα Ἡπ. Μέγαρ. Μακεδ. (Γκιουβ.)
 βεδούρα πολλαχ. βιδούρα πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. καὶ Λεξ.
 Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βεδούρα Εὔβ. (Κύμ.) βερδούρα
 Πελοπν. (Μαζαίικ. Σουδεν.) βουδούρα Μακεδ. (Ζουπάν.)
 Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βεδούρι.

1) Μέγα βεδούρι, ὁ ἰδ., Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)
 Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. 2) Βεδούρι ἄνευ σημασίας με-
 γεθυντικῆς πολλαχ. : Φρ. Ἀπλυτὴ βεδούρα (ἐπὶ ἀκαθάρτου
 γυναικὸς) Εὔβ. (Κουρ.) || Παροιμ. Κατὰ τὴ βεδούρα κρέν' ἔ
 κριτῆς (ἐπὶ τῶν δεκαζομένων) Λακων. || Ἄσμ.

Ἔχεις καὶ τὸ κεφάλι σου σὰ Βλάχικη βεδούρα
 Πελοπν.

Πῆραν τὴ βερδούρα μου | μέσ' ἀπὸ τὴ στρούγκα μου
 Σουδεν. Συνών. καρδάρι. 3) Δοχεῖον ὕδατος Κορσ.

4) Μέτρον δημητριακῶν διαφόρου κατὰ τόπους μεγέ-
 θους Θεσσ. (Ἀλμυρ. Καρδίτσ.) κ.ά. 5) Ἀγγεῖον ξύλινον
 μὲ τὸ ὁποῖον μεταφέρουν φαγητὸν διὰ τοὺς ποιμένας καὶ
 ἐργάτας Πελοπν. (Βρέσθ. Οἶν.) Συνών. βεδούρι 3.

6) Ἀγγεῖον πήλινον ὅπου θέτουν τὴν τροφὴν τῶν χοί-
 ρων Μακεδ. (Ζουπάν. Σισάν.) 7) Χύτρα Θῆβ. 8)
 Μεταφ. κεφαλὴ Μέγαρ. : Τδεῖνα τὰ βγάνει ἡ βέδρα σου (αὐτὰ
 εἶναι τῆς φαντασίας σου).

βεδοῦρι τό, πολλαχ. βεδούρ Στερελλ. (Λεσφ.) βι-
 δούρ πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βερούδι Σίφν. βερούθι Σίφν.
 βεδούρι Νάξ. βεδούρ Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βεδούριον, ὁ ἐκ τοῦ Σλαβ. *vedro*.
 Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 2, 16.

1) Ἀγγεῖον συνήθως ξύλινον εὐχρηστον εἰς τοὺς ποιμέ-
 νας ἐνθ' ἄν. : Ἔνα βεδούρι γάλα - γιαούρτι κττ. || Φρ. Βιδούρ
 ὅς τὸν λιμό σ' νὰ τὸ ῥ'ς! (βάρος νὰ τὸ ἔχῃς εἰς τὴν ψυχὴν
 σου! Ἀρά) Στερελλ. (Ἀράχ.) || Ἄσμ.

Πῆραν τὸ βεδούρι μου | πῶπῃζα τὸ γιαγούτι μου
 Πελοπν. Συνών. βουτσέλλι, καρδάρι. 2) Μέτρον
 δημητριακῶν Θεσσ. (Μηλ. κ.ά.) : Ἄσμ.

Θέλεις γρόσια σοῦ δίνου γὰ φλουριά μὴ τοῦ βιδούρι
 Θεσσ. 3) Βεδούρα 5, ὁ ἰδ., Σίκιν. Σίφν.

βεδουρίζω ἀμάρτ. βιδουρίζω Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βεδούρι.

Κτυπῶ τὸ γάλα ἐντὸς δοχείου πρὸς χωρισμὸν καὶ ἀφαί-
 ρεσιν τοῦ βουτύρου.

βεδουρίτσα ἡ, Πελοπν. (Ἀργολ. Βούρβουρ. Σιβίστ.
 Φεν.) βιδ'ρίτσα Θράκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βεδούρι διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὸν βεδούρι 1, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Ἀργολ. Βούρ-
 βουρ. Σιβίστ. Φεν.) : Αἰνιγμ. Ὅς τῆς κουρούλας μου τὴν πόρτα
 βεδουρίτσα κρέμεται (ἢ σελήνη) Βούρβουρ. 2) Πήλινον
 πλατὺ δοχεῖον δι' οἶνον, ρακὴν κττ. Θράκ.

βεζελαῖα ἡ, Λεξ. Πρω.

Ἐκ τῶν οὐσ. βεζιά καὶ ἐλαῖα.

Ἡ ἐν τῷ προσώπῳ ἀκροχορδῶν, κρεατοελαῖα.

βεζί τό, Κύνθ. Σέριφ. βέντζι Εὔβ. (Κουρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Σιδηρᾶ βελόνῃ τῆς ὑφαντικῆς σαίττας περὶ τὴν ὁποίαν
 στρέφεται τὸ μασούρι Κύνθ. 2) Κλάδος ἰτέας ἢ ἄλλου φυ-
 τοῦ χρήσιμος εἰς τὴν καλαθοπλεκτικὴν Εὔβ. (Κουρ.) Σέριφ.

βεζιά ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ.
 Καλάβρυτ. Λακεδ. Μεσσ. Οἶν.) βεζὰ Ἀθῆν. Πελοπν. (Κα-
 λάβρυτ. Μάν. Σουδεν.) — Λεξ. Βλαστ. 279.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέζι.

1) Ὁ ξύλινος κύκλος τοῦ κοσκίνου Πελοπν. (Ἀρκαδ.
 Καλάβρυτ. Μάν. Σουδεν.) 2) Κυλινδρικὸν τεμάχιον δερ-
 ματος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) : Φρ. Μοῦ ἔβγαλε μὴ
 βεζιά (μὲ ἔγδαρε, μὲ ἠδίκησε) Καλάβρυτ. Τοῦ βγάζει τὴ
 βεζὰ (τὸν βασανίζει) Σουδεν. 3) Ὁ περὶ τὴν μυλόπε-
 τραν ξύλινος γῦρος ὁ περιορίζων τὸ ἄλεγγον Πελοπν.

